

Suzanne Peters

Min of Meer

Tobias

“Heeft u nog vragen over de medicatie?”

Ik schud mijn hoofd. “Nee, ik lees de bijsluiter wel.” Was dat te opvallend?

Het vrouwtje achter de kassa glimlacht en noemt het bedrag dat ik moet betalen. Ik doe mijn pinpas in het apparaat en haal opgelucht adem als ik de bon in mijn hand geduwd krijg. Op de weg naar buiten stop ik de gekochte spullen in mijn rugzak en kijk nog één keer vluchtig achterom.

Ergens ben ik bang dat er elk moment iemand achter me aan komt en vraagt: ‘Zeg meneer, wat was u van plan met die laxepillen?’

Met een knalrood hoofd zou ik dan een smoes moeten bedenken en natuurlijk is het dan meteen duidelijk waarom ik hier werkelijk in de winkel loop. Er gebeurt niets. Niemand komt me achterna. De jonge meiden die in de drogisterij werken zijn niet geïnteresseerd in het ‘waarom’. Zolang er maar iets verkocht wordt, is de baas tevreden en krijgen zij netjes hun loon.

Toch heb ik mijn maatregelen genomen. Ik ben

niet in het centrum van Arnhem, waar ik zelf woon, maar heb de trein gepakt naar Nijmegen. Het is maar een klein stukje rijden, maar de kans om bekenden tegen te komen is een stuk minder groot. Ik heb vandaag ongeveer vier verschillende drogisterijen bezocht. Overal heb ik laxeermiddelen gekocht. Dan kan ik tenminste weer even vooruit. Ook heb ik niet alleen laxeermiddelen gekocht, maar altijd iets erbij. Bij de laatste winkel heb ik bijvoorbeeld ook een fles Axe deodorant gekocht. Volgens de reclames word je een echte vrouwenmagneet wanneer je Axe gebruikt. Helaas merk ik daar al jaren niks van. De vrouwen worden niet bepaald warm van me.

Mijn rugzak zit vol met nutteloze dingen. In één van de winkels kocht ik een make-upsetje. What was I thinking? Aan wie moet ik zoiets geven? Mijn moeder draagt nooit make-up, een zus heb ik niet en verder heb ik eigenlijk ook geen contact met vrouwen.

Zuchtend loop ik terug richting het treinstation. Het is verder dan ik had gedacht. In Nijmegen ben je niet direct van het centrum bij het station. Ik knik even naar een vrouw die ik tegenkom, maar krijg geen reactie. Dat had ik ook niet verwacht. Misschien probeer ik het ook wel veel te hard.

‘Tobias,’ zegt mijn beste vriend Justin regelmatig. ‘Je moet niet zoeken naar een vrouw, je loopt er vanzelf tegenaan.’ Hij heeft makkelijk praten, hij heeft al vijf jaar een vriendin.

Ik ben op het station aangekomen en zoek het perron waar mijn trein komt. Gelukkig gaan er vrij veel treinen naar Arnhem en ik weet dat ik niet lang hoeft te wachten.

Op een bankje zit een stel. Zij is mooi. Klein, blond en modieus gekleed. Hij is breed, zit waarschijnlijk dagelijks in de sportschool en hoewel hij een prachtige meid naast zich heeft zitten, is zijn blik vooral gericht op zijn Smartphone. Zij is er duidelijk niet blij mee en probeert zijn aandacht te krijgen. Ik heb een beetje medelijden met haar, wanneer ze aan zijn arm hangt en vragen stelt. Hij reageert amper en ik vraag me af wat er zo ontzettend belangrijk is op die telefoon.

‘Je moet je niet zo druk maken om wat anderen doen,’ zou Justin zeggen en ik weet dat hij gelijk heeft. Toch kan ik het niet laten het tweetal in de gaten te houden. Als ik een grote, gespierde kerel met een vriendin zou zijn, dan zou ik me toch heel anders gedragen. Ik zou haar laten merken hoe speciaal ze voor me is en hoeveel ik van haar houd. Mijn telefoon? Die laat ik netjes in mijn broekzak zitten.

Helaas. Ik ben geen grote, gespierde kerel en ik heb ook geen vriendin. Misschien moet ik toch maar eens naar Justins advies luisteren en me niet druk maken om stelletjes die niet heel gelukkig lijken.

De trein komt eraan en ik haal opgelucht adem. Lang ben ik niet in Nijmegen geweest, maar mijn energie is op. Ik ben snel moe. De laatste tijd heb ik daar erg veel last van. Ik kies een plek uit bij het raam en houd mijn rugzak op schoot. Het is druk, dus ik verwacht dat de plek naast me al snel bezet zal zijn. Tegenover me zit een ouder echtpaar en inderdaad, het duurt niet lang tot er ook iemand naast me komt te zitten. Een vrouw, ik schat haar een paar jaar jonger dan dat ik zelf ben. Ze heeft donkerbruin haar dat in een paardenstaart zit en ze draagt prachtige, hoge laarzen. Ze ziet me kijken en ik besluit om naar buiten te kijken. Haar aanspreken doe ik toch niet.

Mijn telefoon gaat en aangezien ik toch geen mooie vriendin heb die mijn aandacht nodig heeft, neem ik hem op. “Met Tobias.”

“Hoi schat, met je moeder!”

Ik rol met mijn ogen. Ik vind het altijd vreselijk als mijn moeder me ‘schat’ noemt. Dat deed ze vroeger al en ik had er toen al een hekel aan. Soms heb ik het idee dat ze me expres zo noemt.

“Wat ben je aan het doen?” vraagt ze.

“Ik zit in de trein,” antwoord ik. Ik moet een beetje om mezelf lachen, want het is niet een heel spraakmakend antwoord.

“Waarom?”

“Ik ben naar Nijmegen geweest,” leg ik uit. “Ik ga nu terug naar huis.”

Ze stelt geen verdere vragen en dat verbaast me niks. In plaats daarvan vraagt ze of ik morgen wil komen eten. Mijn broer komt ook en ze wil er een gezellige dag van maken. Nee, daar heb ik geen zin in, maar aangezien ik toch niks beters te doen heb, stem ik in. Als ik weiger, betekent dat drama en daar heb ik geen zin in.

Mijn moeder heeft niet veel te vertellen. Ze laat weten hoe laat ik word verwacht en daarna hangen we op. Ik kijk naar buiten en zie het landschap voorbij schieten. Ik denk nergens aan en geniet ervan.

Donna

Personeelsuitjes zouden leuk moeten zijn, maar voor mij is het behoorlijk stressvol. Eigenlijk moet ik het geen personeelsuitje noemen, want we zijn vandaag op pad met de administratieve afdeling van het bedrijf. We gaan uit eten in een Italiaans restaurant. Mijn collega's hebben het er al weken over. Ik ben me vooral mentaal aan het voorbereiden.

Begrijp me niet verkeerd. Ik ga dolgraag uit eten. Ik vind het vooral lastig om een goede balans te vinden tussen de gezelligheid en het eten. Het is niet de bedoeling dat mijn collega's denken dat ik mezelf volledig volvreet. Op de werkvloer kan ik me redelijk inhouden. Natuurlijk neem ik wel eens een stuk taart als iemand jarig is, maar tijdens de lunch houd ik me netjes aan mijn meegebrachte brood. Behalve dan op donderdag, dan mag ik een broodje kroket kopen in de kantine.

Nu zitten we dus met de afdeling in een Italiaans restaurant. Dat was het idee van Becca. Wat haat ik haar erom! Gelukkig heb ik het voor elkaar gekregen dat ik naast Vince zit. Dat maakt alles

weer goed. Vince werkt in de kantoorruimte naast die van mij, dus vaak spreek ik hem niet. Ik heb al tijden een oogje op hem en toen ik onlangs hoorde dat hij vrijgezel is, wist ik dat ik niet te lang moest wachten. Voor je het weet is iemand me voor. Vince heeft schitterende bruine ogen, bruin halflang haar en een prachtig lichaam. Ik wil mijn kans grijpen, maar durf niet zo goed. Wat als hij me afwijst?

Voor nu wil ik me daar geen zorgen over maken. Ik zit nu naast hem en dat vind ik al fijn. Ik bekijk de menukaart. Voorgerecht? Ik kijk even wat de rest doet. Twee van mijn collega's geven aan geen voorgerecht te willen en ik besluit met ze mee te gaan. Ik kies voor een pasta met zalm en een roomsaus.

Ongemakkelijk is het, wanneer ik moet wachten op mijn eten en zie hoe de rest aan het eten is. Ik weet dat ik er zelf voor heb gekozen, maar nu ik al dat lekkers zie heb ik enigszins spijt van mijn beslissing. Ik probeer me te concentreren op het gesprek, maar ik blijf het eten in mijn hoofd houden. Wat zou ik graag een hapje willen nemen van het gerecht van Vince. Hij heeft een rucolasalade met garnalen erin. Wat houd ik van garnalen. 'Nog even geduld,' probeer ik tegen mezelf te zeggen. 'Straks heb jij ook een heerlijk gerecht.'

“Is dat niet iets voor jou?” vraagt Becca.

Ik besef dat de vraag aan mij wordt gesteld, maar ik heb geen idee waar ze het over heeft. “Wat?” vraag ik voorzichtig. Mijn wangen kleuren rood, nu de hele groep naar me kijkt.

“De sportschool.”

“Huh?” Ik voel me een beetje onnozel. Moet ik dit als een belediging opvatten?

“Vince gaat vier keer per week naar de sportschool, in de avonduren,” zegt Becca.

Ik kijk naar Vince en hij knikt alleen maar.

“Hoezo is dat iets voor mij?” vraag ik voorzichtig.

Becca haalt haar schouders op. “Sporten is fijn. Scheelt een hoop stress. En misschien kun je ook nog eens wat kilo’s kwijtraken.”

Nu voel ik me zéker beledigd. Ik weet dat ik niet de dunste ben – verre van – maar wat heeft Becca daarmee te maken? Waarom bemoeit ze zich met mijn zaken?

“Als je wilt mag je wel een keer met me mee,” oppert Vince nu. “Je zit dan nog niet vast aan een abonnement of zo.”

Sporten? Ik? Waarom vindt iedereen dit zo’n goed idee? Niet alleen Becca en Vince lijken enthousiast, maar ook de rest van mijn collega’s

knikt lachend naar me alsof ze willen zeggen: 'doen!'

Ik heb nog nooit de binnenkant van een sport-school gezien en eerlijk gezegd wil ik dat graag zo houden. Ik weet dat ik me niet op mijn gemak zal voelen daar. Er lopen ongetwijfeld alleen maar slanke meiden en kleerkasten rond.

De hoofdgerechten worden geserveerd en dat is blijkbaar voor mijn collega's genoeg om ergens anders over te beginnen. Mijn gerecht ruikt heerlijk en als ik de eerste hap neem voel ik me voldaan. Ik moet rustig eten, misschien zelfs een beetje laten staan. Het bord is vol en ik wil niet dat Vince ziet hoeveel ik kan eten. Ik houd mijn collega's een beetje in de gaten en probeer rustig te eten, tussendoor te praten. Het gesprek gaat over het werk en daar kan ik best aan deelnemen.

Na een tijdje legt Becca zuchtend haar vork neer. "Ik kan niet meer," zegt ze.

Ik kijk naar mijn eigen bord. Ongeveer halfvol. Ik besluit nog iets meer te eten en geef dan ook aan dat ik genoeg heb gehad. Het kost me echter moeite om niet mijn vork opnieuw te pakken en ook de rest op te eten. Hopelijk komt de ober het bord snel weghalen.

"Nemen we nog een nagerecht?" vraagt Becca.